

Laukkaset

Laukkasten sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2015

Laukkaset

N:O 1 / 2015, Toukokuu

Laukkasten sukuseura ry:n jäsenlehti

20. vuosikerta

Osoite: Laukkasten Sukuseura ry
Risto Laukkanen
Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä

ISSN 1239-8993

Sisällys:	Sivu
Pääkirjoitus: Sukukokous kesällä Järvenpäässä	3
Sihteerin kynästä	5
Harrastuksena valokuvaus	6
Sukukokous - runo	7
Elämän ilot ja surut	8
Maailma opettaa	10
Sukututkimus	13
Jos olisi tilaisuus	14
Sukuseuran tuotteet	15
Sukukokouskutsu	16
Sukukokouspäivän ohjelma	17
Ilmoittautuminen, maksut ja majoitus	18
Ajo-ohje	19
Ystävät 100 ja 150 vuotta	20
Mummon, äidin ja minun harrastuksia	21
Aikuisiällä kaksi uutta harrastusta	22
Huonekaluja entisöimässä	24
Harrastuksena puunkaato	25
Norjan harmaa mamman kanssa maailmalla	26
Raili Kostialle nimikkokatu	29
Pilkkiminen ja talvikalastus	29
Tiedotuksia jäsenille	30
Sukuneuvosto yhteystietoineen	31

Sukuseuran kotisivut osoitteessa:
www.laukkaset.org

Vastaava toimittaja: Risto Laukkanen
Toimituskunta: Ritva Laukkanen, Veikko Laukkanen,
Päiviö Turtiainen, Jaana Väisänen
Taitto: Grano Oy, Mikkeli
Kansikuva: Järvenpään seurakuntaopisto

Sukukokous kesällä Järvenpäässä

Pian on kulunut kolme vuotta edellisestä sukukokouksesta Kerimäellä. Nyt on aika tarkastella, miten mennyt jakso on kulunut ja onko asetetut tavoitteet saavutettu. Ovatko sukuseuran jäsenet saaneet vastetta jäsenmaksulleen ja ovatko jäsenet olleet tyytyväisiä toimintaan? Tulevan kesän sukukokouksessa meillä on hyvä mahdollisuus tarkistaa kurssia ja asettaa uusia haastavampia tavoitteita. Kokouksessa on tärkeää valita hyvät toimivat henkilöt sukuneuvostoon. Nämä valinnat ovat jäsenten käsissä. Toivottavasti mahdollisimman moni tulee Järvenpäähen vaikuttamaan ja tapaamaan muita Laukkasia. Järvenpää on myös kiinnostava kulttuuriympäristö ja Tuusulanjärven rannalla on monia mielenkiintoisia vierailukohteita. Eikä Helsinkiäkään ole kaukana.

Sukukirjatyöryhmä on toiminut jo usean vuoden ajan. Pielaveden sukuhaaran aineistoa on koottu eri tilaisuuksissa. Aineistoa on kertynyt edelleenkin kohtalaisen niukasti, joten kirjaa ei vielä ole saatu aikaiseksi. Menneen kauden aikana kirjan kokoamiseen entistä ponnekkaammin piti saada Pielaveden Laukkasia mukaan. Halukkaita ei ilmaantunut. Jos tekeminen jää sen varaan, että joku tekee, tulokset jäävät ilman muuta laihoiksi. Se joku ei ole välttämättä sukuneuvosto, vaan kyseisen sukuhaaran innokas toimija. Vaikuttaa siltä, että tuloksen saaminen edellyttää ammattimaisen tekijän palkkaamista. Mistä otetaan

tähän rahat? Kun Laukkasten Sukuseura on nimiseura ja jokaista yli 20 sukuhaaraa olisi käsiteltävä tasapuolisesti, niin ei ole helppoa saada aikaan päätöstä yhden sukuhaaran kirjan tekemiseksi kaikkien sukuhaarojen jäseniltä kerätyillä varoilla.

On myös luvattu jatkaa sukututkimusta kaikkien Laukkas-sukujen osalta. Tämä on sukuseuran yksi tärkeimmistä toiminnoista. Menneellä kaudella sukurekisteriä on minun tietojen mukaan kartuttanut esimerkillisellä tavalla kunniapuheenjohtajamme Aimo Laukkanen. Luultavasti yksittäiset Laukkaset ovat selvittäneet omaa sukuaan enemmänkin, mutta tiedot ovat jääneet tutkijoiden omaan käyttöön. Olisi toivottavaa, että pienetkin sukututkimusta edistävät tiedot taltioitaisiin Laukkasten sukututkimusrekisteriin. Siitä olisi iloa monille sukuseuran jäsenille, erityisesti uusille jäsenille. Sukututkimukseen on havaittu liittyvän yksi vakava puute. Sukuneuvostossa ei ole sukututkimusorientoitunutta henkilöä, joka sukuhaararajoista välittämättä ohjaisi, koordinoisi ja jopa organisoisi Laukkasten Sukuseuran sukututkimuksen laaja-alaisesti aivan uudelle tasolle. Tämä on kova haaste seuraavalle 3-vuotiskaudelle. Tavoitteiden mukaisesti uusille jäsenille on laadittu suppeita sukuselvityksiä omasta suvustaan. Tämä on hyvää palvelua jäsenistölle. Mielestäni tässä on onnistuttu erinomaisesti. Monet sukuselvityksen saajat ovat

ihmetelleet, miten on mahdollista saada näin hienoja selvityksiä omista juurista lähes ilmaiseksi. Jatkossa ongelmaksi voi muodostua sukututkimusrekisteriohjelma Genus. Se toimii vain 32-bittisessä käyttöjärjestelmässä eikä Genusta tietojeni mukaan olla enää kehittämissä. Tänä päivänä kun ostaa tavanomaisen tietokoneen, se on varustettu 64-bittisellä käyttöjärjestelmällä. Tosin merkittävällä lisähinnalla saa sopivia 32-bittisiä käyttöjärjestelmiä. Ollaan kovaa vauhtia lähestymässä hetkeä, jolloin Genus on vaihdettava toiseen ohjelmaan. Käsittäkseni useita ohjelmia on myytävänä, mitkä toimivat myös uusissa halvoissa tietokoneissa. Tähän sukuseura tarvitsee myös innokkaan it-osaajan.

Edellinen sukukokous edellytti jälleen, että aktiivisella toiminnalla jäsenmäärä pidetään edellisen kauden tasolla, mikä tarkoittaa 861 jäsentä. Tällä hetkellä jäsenmäärä on pudonnut n 800:aan. Vähintään kaksi jäsentä hankineelle henkilölle on luvattu erityispalkinto, mutta se ei ole tuottanut uusia jäseniä kovinkaan paljon. Järvenpään sukukokouksen tulee kiinnittää tähän erityistä huomiota ja kokouksen on syytä tehdä sellaisia päätöksiä, jolla tämä suunta saadaan muutettua. Minulla ei ole ideaa, miten tämä muutos voisi tapahtua. Olen kuunnellut monia yhteisöjä ja niillä on sama ongelma, mutta kenelläkään ei tunnu olevan helppoa ratkaisua tähän. Olen varma, että tuleva sukuseura kuuntelee tarkalla korvalla Järvenpäässä, mitä kannattaisi tehdä.

Jäsenlehti on tärkeä yhdysside jäsenistöön. Kaksi lehteä on julkaistu joka vuosi. Lehti on aikaisemmista vuosista melkoisesti laintunut. Aimon ja Margitin ajoista sivumäärä on pudonnut n 60:stä kolmenkymmenen pintaan. Jäsenistön kannattaa nyt pohtia, onko tämä

riittävä. Vaikka sivumäärä ei ole lehden laadun mittari, jotakin se kertoo lehdestä. Yleisellä pyynnöllä: kirjoittakaa tästä teemasta lehteen, ei johda mihinkään. Kun kohdistaa pyynnön tietylle henkilölle, useimmiten kirjoitus syntyy melko nopeasti. Olen huomannut, että Facebookin Laukkaset ryhmästä on kaikkein helpointa löytää aktiivisia kirjoittajia. Ovatko kirjoitukset kiinnostavia ja sukuseuratoimintaan innostavia? Tämäkin on sukuseuravoston ja ennen kaikkea jäsenistön asia.

Paikallisia Laukkas-sukujen on toivottu kokoontuvan. Tässä on havaittu piristymisen merkkejä. Minun tiedossa on, että viime vuonna kokoontuivat ainakin Enon, Kerimäen ja Kinttaan Laukkaset. Ehkä muutkin Laukkaset ovat kokoontuneet, mutta tiedot eivät ole kantautuneet minun korviini. Sukuseuravoston on päättänyt tukea sukuhaaran ensimmäistä tapaamista 150 €:lla ja tästä on päässyt nauttimaan ainakin Kerimäen sukuhaara.

Nyt on jokaisen sukuseuran jäsenen aika analysoida menneitä kautta. On myös hyvä miettiä, miten kukin itse voisi olla mukana kehittämissä sukuseuratoimintaa. Paras mahdollisuus vaikuttamiseen on sukukokoukseen osallistuminen ja asettuminen ehdolle tehtävissä henkilövalinnoissa. Koko toiminnan perusedellytys on, että sukuseuravostoon saadaan aktiivisia suvusta kiinnostuneita toimijoita. Mutta sekään ei vielä riitä. On tärkeää, että sukuseuran jäsenet tukevat sukuseuravostoa esimerkiksi kirjoittamalla lehteen tai antamalla omat sukututkimustulokset sukuseuran yhteiseen käyttöön.

Hyvää kevättä ja tervetuloa kesäkuussa Järvenpään Seurakuntaopistolle!
Risto Laukkanen

Sihteerin kynästä

**”On aika hiljaa kiittää ja kättä puristaa. Nyt meidät yhteen liittää vain muistojemme maa. Jäi jälki sydämiimme, jälki unelmiin. Teille laulan nyt : Näkemiin!”
(Anna-Mari Kaskista mukailleen)**

Se oli vuosi 1988 ja elokuu, kun kokoonnuimme Helsinkiin perustamaan Laukkasten sukuseuraa. Enossa oli jo vastaava ollut. Nyt oli tullut valtakunnallisen sukuseuran vuoro. Hyvin historialliselta tuntui istua tuossa perustavassa kokouksessa muitten Laukkasten joukossa. Kokous oli hyvin suunniteltu, ja mallikkaasti se menikin. Siitä on jo aikaa 27 vuotta. Sukuseura perustettiin yksimielisesti.

Seuraavan kerran minut saatiin mukaan 2003 Helsingissä, Karjala-talossa, pidettyyn kokoukseen. Ystäväni, Haapalaisen Ansa, minut sinne veti mukamas juontamaan kanssaan tuota juhlaa. No, meiltähän se kävi kuin ennen tehneiltä. Siinäpä jouduin samalla flyngelin ääreen säestämään - sitäkin jatkunut yli 10 vuotta. Samassa kokouksessa minut ”huudettiin” sukuseuravostoon yhdessä Margitin kanssa. Siitä kokouksesta jäi myös hyvä mieli. Pääsimme myös televisioon, kun MTV 3 teki 10-uutisiin loppukevennyksen. Siinä me sitä kevensimme taustalla, kun Aimo –puheenjohtaja kertoi sukuseurastamme.

Mielenkiintoisia vuosia Aimon johtamassa seurassa oli. Hän on ja oli jo silloin intohimoinen sukututkija. Niinpä pian sain tietää sukuni asustaneen Kerimäen Lahdenkylällä, joka tänä päivänä kuuluu Savonlinnaan. 1700-luvulle esi-isät jostain syystä ”loppuvat” toistaiseksi. Andres (Antti) Laukkanen lienee ollut Purhonmäen hovin ruutusotilas silloin. Joka tapauksessa Punkaharjun Laukansaareen

jäljet johtavat. Siellä ne ovat Lustot ja muut. Toinen muistoni sukujuhlasta on Rantasalmen Ruusuohovista. Siellä navetan ylisillä vietimme juhlaa. Kari Laukkanen kertoi elävästi maaseutukäsitylöisistä, ja saimme tuta kädentaitoja kauhan vuolemisesta vastan tekeen ja himmelin kauneuteen. Kyllä Laukkasetkin osaavat. Sihteeriksi sitä joutuu, kun osaa kirjoittaa, opettajaksi koulututtanut. Aimon ja Riston alaisuudessa on eräskin pöytäkirja tullut kirjoitettua 9 vuoden aikana ja samalla näihin Laukkaset-lehtiin.

Aimon puheenjohtajakaudelta jäi varmaan muistiin juhluvuosi 2008, jolloin sukuseuravosto kävi Säämingin Laukansaaressa. Siellä kalliion kiinnitetyn sukumme muistotaulun äärellä tuntui siltä, että Laukkaset ovat olleet maahan kiintyneitä sukupolvesta toiseen, vaikkakin ammattien kirjo taitaa olla aikamoinen Olavinlinnan rakennusmestarista ampumahiihtäjään -muita unohtamatta. – Kari ja Maret veivät meidät myös kulttuurimatkalte Viroon ja erityisesti setokaisten kuningaskuntaan, joka päivän ajan on todella kuningaskunta valittuine kuninkaineen. Mikä upea matka tiedollisesti ja kulttuurillisesti! Meidät todella saartoi Viron kansan ja kulttuurin tietämys isäntiemme toimiessa oppaina. Kuopijoon! Siellä pääaiheena oli ruoka. Hyvää se olikin, vaikka muikut jäi tällaiselta kalla-allergiselta syömättä. Erilaiset teemat ovat kuuluneet sukujuhllemme ohjelmaan, niin kuin tulevanakin kesänä Järvenpäässä.

Kerimäellä kokoonnuimme edellisen kerran. Oli hienoa aloittaa sukutapaaminen Kerimäen suuressa kirkossa, jota myös sukuni esi-isät ovat 1840-luvulla olleet rakentamassa. Viime kesän Kerimäen Laukkasten kokoontuminen Punkaharjulla oli itsellekin elämys. Sain tavalta ensimmäistä kertaa eläessäni kaksi serkua. Yli 70 vuotta piti odotella. Henkilöhistoriani oli vienyt minut aika kauas suvustani. Varmaan nyt lämpenee.

Tuleva sukukokous tulee olemaan viimeisen sihteerin ja sukuneuvoston pestissä. On aika siis kiittää ja kättä puristaa. 12 vuotta sain olla mukana mahtavassa porukassa. Sukuneu-

vosto ensimmäisenä saakoon kiitokset. Luulenpa, että eri sukuhaaroista kokoontunut joukko on ollut koko ajan upea joukko. Sama sukunimi on kuitenkin meitä yhdistänyt. Myös kiitän niitä lukemattomia Laukkasia, jotka ovat ottaneet yhteyttä sihteerin. Toivottavasti olen voinut auttaa? Tapaamiset sukujuhlissa ovat suurtaapahtumia.

Nyt siis lepovuoroon, mutta ei näkymättömiin. Eiköhän aina jossain tavata, jos elinkaarta riittää. Kiitos!

Päiviö Turtiainen (s.Laukkanen),
sihteerin 2009-2015

Harrastuksena valokuvaus

Valokuvaaminen ja valokuvien kansioon laitto on mielestäni vallan hauskaa puuhaa. Olen itse saanut ensimmäisen valokuva-albumini joskus alle 15-vuotiaana. Valokuvat, joita siihen liimattiin, on otettu vanhempieni kameralla. Sitten kun sain omaa rahaa tarpeeksi, ostin Ricoh-merkkisen kamerasäkin, joka oli ensimmäiseni.

Ensimmäiset kuvat olivat isästäni ja veljestäni korjaamassa autoa. Olen aina filmin tullessa täyteen, teettänyt sen ja laittanut sitä mukaa valokuvat albumiin sekä nimet kuviin ja vähän vuosilukuja. Isältäni sain aikanaan hänen vanhan kamerasäkin, jonka mukana tuli mustavalkofilmejä. Ricohin jälkeen ostin Canonin, kamerasäkin ja siihen jalustan, koska otan paljon kuvia. Saatoin jonkun

Valokuvausvälineitä

häistä ottaa kaksi - kolme filmirullaa kuvia. Kymmenen vuotta sitten sain ensimmäisen digikamerani, jota sitten ensin ihmeteltiin, että mikä tämä on? Miten tämä toimii? Sitten

harjoiteltiin kuvan laittoa tietokoneelle.

Kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Ja vaikka kopioinkin tikulle tietokoneelta, niin kyllä minä teetan vielä kunnon paperikuvat ja laitan valokuva-albumiin. Onhan siinä oma puuhansa, mutta ei se mitään. Albumia on mielestäni selkeämpi katsella kuin hakea tikku ja katsoa sitä kautta. Niin tuleehan niistä kansioita, ja onhan niitä nyt jo kaapit väärällä, mutta on hauskaa ottaa valokuvia ja laittaa kansioihin. Niin se vain on minusta aina ollut.

Kirj. ja kuvat
Jaana Väisänen

Sukukokous

On tulossa sukukokous kaikilla meillä ja pian on tungosta etelän maanteilla.

Joka kolmas vuosi me tapaamme aina, kivassa paikassa kesäkuun lauantaina.

Niin nopeasti on aika taas mennyt, että todeksi sitä uskoa voi en nyt.

Lähisukulaiset se taas yhteen kerää ja siitäkös sukurakkaus virkistyy, herää.

Eri puolelta Suomea lähtöisin sukuhaarat, mitkä kiertävät kaikki laaksot ja vaarat.

Toiset kaukaista sukua, vaikka ei usein näe, toisia pelkästään sama sukunimi yhdistää.

Kun kuulee, että joku nimeltään Laukkanen on, tulee siitä jo tunne lämmin ja verraton.

Vaikka monen omaa sukua -nimi on historiaa, sukukokouksessa voi tyttönimeä hehkuttaa.

Miten hyvältä tuntuu lausua Laukkanen tässä, se on syvällä joka sukukokouksystävässä.

Tänä vuonna Järvenpää joukon vieraita saa, on kulttuurimaisema täynnä sukukokouksiasiaa.

Taas tulevat esille suvun tiedot ja taidot, ystävät, tuttavat, tunteet lämpimät, aidot.

Kolme vuotta on tuonut monta jäsentä uutta, toisten poismeno muistuttaa elämän rajallisuutta.

Sukuneuvosto järjestää kesälle juhlahetken, mikä on kohteena lähi- ja kaukaisen retken.

Kun kokous loppuu, odotamme seuraavaa kertaa, ei veri- ja sukusiteille vedä facebookit vertaa.

Maa ilma muuttuu, moni epävarmana tulevaa kysyy, mutta suku säilyy, juuret ja sukurakkaus pysyy.

Sirpa Herve (o.s. Laukkanen)

Elämän ilot ja surut

Sukukokouksemme teemana vuonna 2015 on Elämän ilot ja surut. Pystytämme sukukokouksen yhteyteen näyttelyyn, johon kokoamme Laukkasten valokuvia ja muuta rekvisiitaa, jotka liittyvät olennaisesti juhlan viettoon. Jokaiselle sukuhaaralle ja perheelle on aikojen kuluessa muotoutuneet perinteet, miten juhlia vietetään. Syntymä, kastejuhla, ripillepääsy (konfirmaatio), ammattiin valmistuminen, häät, syntymäpäivät ja hautajaiset ovat saaneet vaikutteita eri sukujen perinteistä ja myös eri kulttuureista. Ohessa kurkistus ristiäisten, konfirmaation, häiden ja hautajaisten historiaan.

Ristiäiset

Ristiäiset on nimitys, jota käytetään perhejuhlanäytteenä vietettävästä kastetilaisuudesta. Suurimmat kristilliset kirkkokunnat käyttävät lapsikastetta. Suomalaisessa evankelis-luterilaisessa kasteessa pappi valelee vettä lapsen päähän (tästä nimitys kastaminen) ja sanoo kastavansa hänet Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Esimerkiksi ortodokseilla vauva kastetaan kokonaan veteen. Alun perin pappi luki paholaisen häätömanauksen. Myöhemmin evankelis-luterilainen kirkko luopui paholaisen häätömisestä kasteen yhteydessä.

Nykyisen kristillisen evankelis-luterilaisen opin mukaan kaste on sakramentti, jossa lapsi otetaan seurakunnan yhteyteen. Jotkut kristilliset ryhmät eivät hyväksy lapsikastetta, vaan käyttävät aikuiskasteeseen liittyvää tilaisuutta ei kutsuta ristiäisiksi.

Uskonottomille lapsille järjestetyistä nimenantotilaisuuksista käytetään yleisesti nimitystä nimiäiset.

Kristillisissä liikkeissä, joissa ei ole käytössä sylilapsen kastetta, on usein tapana siunata lapsi jumalanpalveluksen yhteydessä tai pitää lapsen siunaustilaisuus. Tällöin lapsen ja vanhempien puolesta rukoillaan, vaikka varsinaista kastetta ei toimiteta.

Jukka Kalevi Laukkasen kaste kotona 1965
kuva Ritva Laukkasen albumista

Konfirmaatio

Konfirmaatio on rippikoulun päätösjuhla. Konfirmaatiossa nuori tunnustaa kristillisen uskon, johon hänet on kastettu. Konfirmaatio antaa nuorelle oikeuden toimia kummina, osallistua itsenäisesti ehtoolliselle ja asettua 18-vuotiaana ehdokkaaksi seurakuntavaleissa. Rippikoulu on kirkkohäiden edellytys (toisen ainakin täytyy olla rippikoulun käynyt). Kunniavieraat rippijuhlissa ovat nuoren lisäksi isovanhemmat ja kummit, samoin rippipappi. Lähiomaiset ja ystävät, ja erityisesti nuoren omat ystävät, kuuluvat niin ikään kutsuttaviin. He osallistuvat myös mahdollisuuksien mukaan Jumalanpalvelukseen ja ehtoolliselle. Monissa seurakunnissa on tapana, että nuoren kummit avustavat konfirmaatiomessun toteutuksessa ja esimerkiksi siunaavat kummilapsensa.

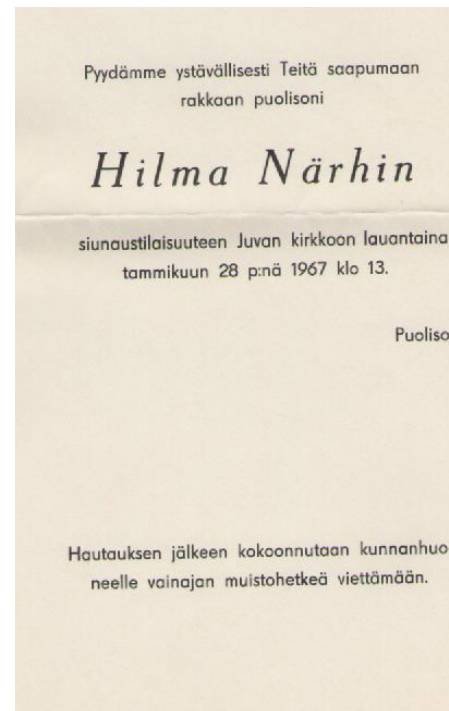
Häät

Häät eli vihkiäiset on juhla avioliittoon vihittäessä. Häämenot vaihtelevat paljon eri kulttuurien välillä. Yhteistä kuitenkin useimmille kulttuureille on se, että sekä morsian (nainen) että sulhanen (mies) pukeutuvat tavallista paremmin, ja häävieraille on varattu paljon herkullisia ruokia. Häävieraita on joskus hyvinkin paljon, kuitenkin yleensä vähintään sekä morsiamen että sulhasen lähisuku.

Suomessa hääperinteet ovat poikenneet paikkakunnittain ja myös suvuttain ja säädystäin suuresti toisistaan. Häätapoja ja hääkulttuuria on satoja vuosia tallentunut kansanrunouteemme, jota on tutkittu 1800-luvulta asti. Suomalainen sananlasku "Häissä syödähän surutta, eletähän huoletonna" kertoo sekä uskomuksista että siitä, miten hääjuhlissa tuli olla paljon tarjottavaa. Yleensä häät ovat järjestäneet morsiamen vanhemmat.

Hautajaiset

Vainajien hautaamiseen liittyy monenlaisia käytäntöjä, kulttuurin ja uskonnon näkökohtia. Hautaamisen yhteydessä vainajia halutaan nykyään kunnioittaa sen merkityksen vuoksi, joka heidän elämällään ja työllään on ollut omaisille ja yhteisölle. Hautajaiset ovat myös tärkeä osa sitä surutyötä, jonka jäljelle jääneet joutuvat käymään läpi läheisen omaisen menetettyään.

Hilma Närhi os. Laukkanen
Veikko Laukkasen arkisto

Aikaisemmin kuoleman aiheuttamaa surua ilmaistiin vainajan perhepiirissä pukeutumalla mustiin vaatteisiin ja vainajan lähipiirissä oli tapana kohdistaa surunvalitteluja vainajan lähiomaisille. Siinä noudatettiin vakiintuneita muotoja, jotka ilmenivät surupuvun, suruharson, surunauhan ja surunapin käyttämisenä, mustareunaisina surukirjeinä ja hautajaiskutsuina sekä surunvalittelukäynteinä kukkatervehdyksineen. Nykyään julkinen surun osoittaminen rajoittuu usein hautajaispäivään, eikä pukeutuminen välttämättä noudata aikaisempia pukeutumissääntöjä sen paremmin värien kuin muodinkaan suhteen.

Taina Saarenpää

Lähteet : Wikipedia ja Arno Forsius
(Muuttuva hautauskulttuuri-seminaari
30.11.2010)

Maailma opettaa

Muistan kuin eilisen sen tunteen kun ensimmäisen kerran näin palmupuun, valkean hiekkarannan ja sen peittävät simpukankuoret. Olin noin kymmenvuotias ja perheeni kanssa ensimmäistä kertaa etelän matkalla Mallorcan kauniilla saarella. Jännitin lentokoneella matkustamista useamman vuorokauden ennen matkaan lähtöä, hermoilin mitä pakata matkaan mukaan, mutta perille päästyämme jännitys oli tipotiesään ja tilalla ihastus ja into. Koko pienen ikäni olin ihastellut kuvia upeista maisemista, eksoottisista matkakohteista ja kulttuureiltaan täysin erilaisista kaupungeista, sekä saanut kuunnella paljon matkustavilta isovanhemmiltani tarinoita ympäri maailman. Vihdoin olin päässyt kokemaan jotain myös itse.

Se lentojännitys olikin sitten sillä selätetty. Näin muutamaa kymmentä lentokoneen nousua ja matkakohdetta myöhemmin en enää stressaa matkatavaroiden pakkaamisestakaan. Ensimmäisen matkan jälkeen pääsin perheeni kanssa kokemaan vielä muutaman kerran Etelä-Euroopan lämmön, jonka jälkeen matkustin muutamiin kohteisiin ystäväni, opiskeluryhmän ja tanssipurukani kanssa. Reissaaminen, uusien kulttuurien kokeminen, mitä uskomattomimpien paikkojen näkeminen, uuden oppiminen ja ihmisten kohtaaminen kiehtoivat yhä enemmän ja enemmän, ja mielessäni pyörittelin ajatusta opintojen loputtua suunnata ulkomaille. Ja niinhän minä sitten teinkin.

19-vuotiaana pakkasin rinkan ja hyppäsin ensimmäistä kertaa lentokoneeseen yksin. Halu kokea ja nähdä oli kova, ja tarkoituksena oli reissata noin kaksi kuukautta kokemuksia keräten. Muistan monien naureskelleen, että tulen pian maitojunalla kotiin, toisten ihmetelleen miten näin nuorena lähdän yksin matkaan, ja joidenkin kyselleen eikö minua pelota. Kyllähän minua pelottikin ja itkunkin tirautin terminaalissa, mutta matkakuume ja seikkailunhalu olivat liian kovat

kääntääkseen nokkaa takaisin kotia kohti. Päätin näyttää epäilijöille että tämä tyttö parjaa missä vain. Kertaakaan en ole tuota päätöstä katunut.

Tuo lentokone laskeutui Colomboon, Sri Lankan pääkaupunkiin. Uuden paikan maan-kamaralla astellessani pelko oli tipotiesään, kun katukojuista virtaavat tuokset, vilkkaan liikenteen äänet ja paikallisten iloiset kasvat saivat huomioni. Tapasin muita matkustajia, kuulin tarinoita toisten seikkailuista, uskottomista paikoista ja vielä saavuttamattomista kohteista. Sain muilta arvokkaita neuvoja ja vinkkejä. Tutustuin paikallisiin, joiden kanssa päädyin viettämään paljon aikaa, koko ajan koettaen oppia heidän kulttuuristaan ja tavoistaan elää. Huomasin silmiäni avautuvan päivä päivältä enemmän. Alkuun päästyäni ja tuntuman saatuani matkaa oli jo helpompi jatkaa. Nautin joka hetkestä. Matkareittini jatkui myöhemmin Singaporen kautta Australiaan ja Uuteen Seelantiin. Kotiin lähtö oli kuitenkin edessä, ja tuon päivän koitettua huomasin jälleen itkevänä terminaalissa, halu jäädä olisi ollut kova.

Tottakai oli mukavaa päästä kotiin ja nähdä perhe ja ystävät, mutta muistan kuinka olin oli talvista maisemaa pitkin tallustaessani tyhjä. Arki rutinoitui jälleen nopeasti ja huomasin hypänneeni samaan oravanpyörään mistä olin lähtenytkin. Huomasin kuinka moni asia rakkaassa kotimaassa alkoi yhtäkkiä tympimään ja tökkimään. Sanotaanko vaikka, että kun jonkin aikaa olin oppinut arvottamaan asioita uudella tavalla ja päässyt näkemään ihmisten arkea toisaalla, en oikein jaksanut kuunnella ihmisten ympärilläni valittavan bussin myöhästymisestä, naapurin liian äänekkästä koirasta tai ylipäättään stressaavan mitättömistä asioista. Huomasin kiinnittäväni huomiota asenteisiin ja ajattelutapoihin, monesti törmäsin Suomessa siihen, kuinka erilaisuus koetaan uhkana. Työskentelin tuohon aikaan kaupallisella

alalla, ja siellä entistä enemmän konkreetisoitui kulutuskeskeinen elämäntyyli, mikä lopulta alkoi suoraan sanottuna yököttämään. Noin kuukauden Suomessa vietettyäni, päätin, että pian pakkaisin rinkan uudestaan. Eräänä keväisenä aamuna sitten naputtelin tietokoneen auki ja varasin itselleni menolipun Aasiaan.

Tiesin, että tällä pallolla olisi vielä paljon nähtävää, koettavaa ja opetettavaa. Huomasin myös kotona ollessani kaipaavan asioita, jotka päivittäin olivat rinka selässä matkustaessa tulleet tutuiksi. Kaipasin vapauden tunnetta ja sitä epäätöisyyttä, et koskaan voinut tietää mitä päivä tuo tullessaan tai minne lopulta päädyt. Elämistä hetkessä. Ennen kaikkea kaipasin sitä yhteneväisyyden tunnetta, minkä kansallisuudesta, taustoistaan, uskonnostaan ja lähtökohdistaan erilaiset ihmiset pystyvät muodostamaan. Usein matkan päällä ollessa ympärilläni oleva porukka saattoi olla kotoisin yli kymmenestä eri maasta, ja vaikka keskustellessa usein kohdataan väistämättäkin eri näkökulmia tai vakaumuksia, jokaista kuunnellaan ja jokainen näkökulma ja vakaumus hyväksytään.

Elokuussa pakkasin jälleen pienen omaisuuteni muutaman kymmenen litran rinkan, ja vilkutin läheisilleni suunnatessani lentokentälle. Tällä kertaa minulla ei ollut täysin selkeää suunnitelmaa tai tietoa minne tie tulisi lopulta viemään, mutta enpä minä tällä kertaa myöskään itkenyt. Muutaman kuukauden Kaakkois-Aasiassa kiertelyn, ja noin viiden Australiassa vietetyn kuukauden jälkeen tällä tiellä olen yhä.

Kuten sanottu, koko ajan täällä oppii, näkee ja kokee. Toki mahtavia kokemuksia ja taitoja kertyy käydessään laitesukelluskurssia tai opetellessaan surffaamaan, mutta ennen kaikkea oppii kriittisemmäksi, luottavaisemmaksi ja avoimmemmaksi, sekä ajattelemaan asioita uusissa mittakaavoissa. Aasiassa näin päivittäin onnellisia ihmisiä, jotka osavat arvostaa sitä mitä heillä on, paljota kun ei ole. Vaikeaa on katukuvasta löytää kasvoja jotka eivät hymyile. Australiassa ihastelen jatkuvasti huoletonna "no worries-elämäntyyliä" Monikulttuurisessa valtiossa kaikki ovat aina tervetulleita. Ruoho ei kuitenkaan aina ole vihreämpää aidan toisella puolella, ja tämä on myös yksi asia mitä matkustaminen on minulle opettanut, kotikonttujaan

Lung Prahang, Laos

katselee nykyään uusin silmin: esimerkiksi niinkin perusasioita kuin ilmaista koulutusta ja terveydenhuoltoa, neljää vuoden-aikaa, tuhansia järviä tai sosiaaliturvatukea osaan arvostaa nykyään täysin eri tavalla.

Suurin syy ehkä miksi lähdinkin oli juuri kokemusten kautta oppiminen ja sitä kautta tulevan elämänkatsomuksen saaminen. Ihmetellessä vietnamilaisnaisten ruoanlaittoa kadun varressa, seurattessaan perheen arkielämää bambumajassa Laosissa, keskustellessaan kambodzalaisen tuk-tuk-kuskin kanssa maan lähihistoriasta tai aamusta iltaan nektariineja poidessaan hedelmäfarmilla työskennellessään, sitä väkisinkin kiepauttaa joitakin ajatusmalleja mielessään ympäri. Itsestään selvät asiat eivät tunnukaan enää niin itsestään selviltä, esimerkiksi juokseva ja eritoten puhdas vesi on etuoikeus, puhumattakaan esimerkiksi vessapaperista, mikä on oikeastaan vain harvojen luksusta. Yksin täällä kulkiessani olen myös saanut aivan toisella tavalla rohkeutta ja itsevarmuutta, kuin mitä olisin tehnyt kotiin jäädessäni ja niin sanotulla mukavuusalueella pysytellessäni. Kuulen usein olevani "lomalla", ja näin ajatteleville voin valottaa, että tämä elämäntyyli on lomasta kaukana. Olipa ohjelmaan kuulunut sitten jumittumista pieniin kyliin ilman kulkuyhteyksiä tai majapaikkoja, eksymistä, torakkarparven häätämistä huoneesta, tai pimeässä viidakossa taskulampun kanssa juoksemista toiveena löytää kärrystä pudonneet matkatavarat, on jokainen päivä kuitenkin palpitteleva. Uudet haasteet, ja täpärät tilanteet

Chinang Mai, Thaimaa

ovat aikalailta nykyään arkipäivää, mutta niin ovat myös niistä yleensä jälkeenpäin saatavat naurut.

Kun minulta siis kysytään, miksi lähdin, en oikein tämän paremmin osaa kysymykseen vastata. Ehkä se on se sisälläni palava seikkailunhalu tai hinku nähdä ja kokea tämä maailma, joka on pullollaan kauniita paikkoja ja upeita ihmisiä.

Voisin myös väittää että se on minulla verissä, jolloin voin pistää kaiken isovanhempieni (Ritva ja Veikko Laukkanen) piikkiin.

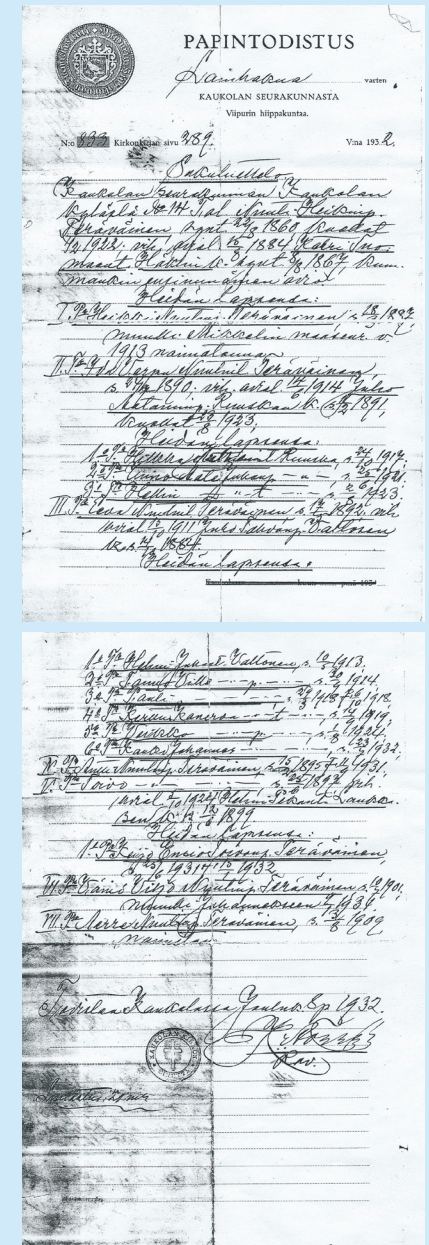
Jannika Lindbohm
Mundubera, Australia

Sukututkimus

Tällä hetkellä moni Laukkasen sukuseuran jäsen, tai muuten vai suvustaan kiinnostunut, on aloittanut sukututkimuksen. Kun sen kerran aloittaa, siihen jää "nalkkiin". Asia alkaa kiinnostaa enemmän, ja sitten pengotaan suvun kaikki asiat. Halutaan päästä niin kauas taaksepäin kuin vain kirkonkirjoissa mahdollista on sekä löytää se ensimmäinen juuri sen oikean sukuhaaran Laukkanen. Tietysti joka suvussahan on ns. mustia lampaista, joku on joutunut vankilaan, joku on lähtenyt muille maille vaikka täällä olisi perhe, kellä mitään. Mielestäni ne antavat kiinnostavuutta sukututkimukseen. Vaikkakin joku lopettaa tutkimisen siihen kun löytyy suvusta jotain mikä ei ole mielekästä, mutta tutkijoitahan on niin moneksi kuin sukujakin. Lisäksi kun haet jotain henkilöä kauan ja vuosien päästä saat tietoja hänestä, niin se on upea tunne. Vihdoinkin se löytyi ja jos se on vielä melko läheinen henkilö niin aina upeammalla se tuntuu. Sitten kun henkilö saa vielä kasvot. Minkä näköinen on ollut, niin asia vain paranee. Sen jälkeen muistoja ja kirjoituksia jotka ovat todenpohjaisia ja vanhoja lehtiartikkeleita. Upeaa luettavaa. Kertomuksia suvusta, jota olen tutkimassa. Sitten saattaa tutkimuksessa olla paussi, aika jolloin kansiot on vain kaapissa ja odottaa lisää tietoa. Sitten tulee joku henkilö tai asia jonka takia aletaan jälleen miettiä sukututkimusta. Otetaan kansio kaapista tai mennään tietokoneelle ja katsotaan sieltä tietoa.

Joltain suvun henkilöltä tulee valokuvia ja niitä laittaa kansioon miettien kukas tämä olikaan? Sukututkimus on todella monipuolista ja kiinnostavaa. Kaikki nämä yhdessä tekevät mielenkiintoisen sukututkimuksesta. Lopulta alkaa miettiä, että olisi mukava saada asioita kansien väliin. Kun jatkaa tutkimista ja sitten joku heittää ajatuksen, että tee kirja. Näin varmaan moni sukukirjan tekeminen on lähtenyt. Sitten sitä on pohdittu monta vuotta, ennen kuin on aloitettu kokoaminen. Sen jälkeen mietitään kuka sen kustantaa ja kuka kokoaa kirjan ennen kun se lähtee kustantajalle. Monta kysymystä ennen kun kirja on valmis. Sitten vain odotellaan ennen kuin saadaan ensimmäinen kirja käsiin.

Kirj. ja kuva Jaana Väisänen

JOS OLISI TILAISUUS...

Jos olisi tilaisuus elää nuoruus uudestaan, valitsisin liikuntaharrastukseksi lajin, jota voi harrastaa ja nauttia siitä iäkkäämpänäkin. Se on sosiaalinen, luonetta kasvattava ja monella tavalla haasteellinen laji. Ennenkaikkea se antaa mahdollisuuden terveyttä edistävään monipuoliseen ja turvalliseen liikuntaan. Hallitusti toteutettuna loukkaantumisen riski on vähäinen. Viime mainittu edellyttää lajin omaksumisen ja oppimisen jo nuorena. Tärkeintä on oppia perustekniikka. Siinä on viisautta asiantuntijan avun käyttäminen. Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa, pitää kirjaimellisesti paikkansa. Harrastus on tennis.

Nuoruusvuosinani tennis katsottiin varakaampiin ihmisten harrastukseksi. Kenttiä oli niukalti. Pelaaminen talvisin oli mahdollista vain suurilla paikkakunnilla. Hallimaksut olivat korkeat. Muistan katselleeni kaukaa, kun valkoasuiset pelaajat pallottelivat paikkakunnan ainoalla, vain kesäisin käytössä olleella kentällä. Se vaikutti enemmän balettimaaiselta teatteriesitykseltä kuin vaativalta urheilulta. Silloin en voinut ymmärtää mitä peli todellisuudessa antaa. Nykyään on halleja ja kenttiä runsaasti, välineet kohtuuhintaisia ja pukeutuminen vapaata. Kumpu nykynuori osaisi arvostaa tätä harrastusvaihtoehtoa.

Keski-ikäisenä minut veti tennikseen mukaan kollega ja käsi-invalidi, jotka tarvitsivat täyden ikäännyneeseen nelinpeliporukkaan. Muistan mukaanlähetyksen ylittyneen helposti. Omasin mielestäni "pallosilmää" ja taitoa nuoruusvuosilta pallopeleistä. Luulin pärjääväni kun porukkaan kuului yksi yli 80 vuotias pappainen.

Jo ensikerralla jouduin toteamaan, ettei ikä ole tennisharrastusta poissulkeva. Vaikka papan liikkuminen ei ollut nopeaa eikä lyönnit kovia, hän kerta toisensa jälkeen teki tulosta. Pelisilmä ja pallovarmuus olivat hänen avujaan. Ne olivat kehittyneet aikaa myöten. Kentällä hän kävelen sijoittui oikeaan paikkaan ja palautti pallon useimmiten virheettömästi vastustajan kannalta tavoittamattomiin. Liikkuminen oli rauhallista ilman kaatumis- tai muita vammautumisriskejä.

län myötä oppii välttämään syöksyjä ja turhaa koheellusta. On, etenkin 4-pelissä, sopivasti taukoja, joten syke pysyy kohtuullisena. Optikot avustaa näössä. Ainostaan liikuntaelimeet, nivelet, kuluvat

Nelinpeliporukka Aurinkorannikolla.
Keski-ikä lähes 75v

toisilla nopeammin mutta apu löytyy nykyään siihenkin. Tenniskyynänpää on yleisesti tunnettu vaiva. Olen pannut merkille, että ne, jotka ovat alkuaan, nuorena, oppineet oikean lyöntitekniikan, harvemmin pitävät käsivarressa tukisidettä. Sanonta: "Vanhetessa vaivat nuortuvat" pitää tietoenkin paikkansa. Sängyn pohjalla eritoten.

Tennis on luonetta kasvattava. On tyypillistä, että helppo, sataprosenttisesti varmalta tuntuva palautuslyönti epäonnistuu myös sataprosenttisesti. Usein vastustaja lohduttaa: "Älä välitä, minä tiedän miltä tuntuu. Koin juuri äsken samaa." - tietenkin pilke silmäkulmassa. Tenniksen pelaajalle onkin aina ollut tyypillistä solidaarisuus. Mahdolliset rajatulkinnissa ilmenneet näkemyserot ratkotaan toista kunnioittaen usein uusinnalla. Mieleen on jäänyt muutammat kesät, jolloin pelasimme joka aamu seitsemältä keskelle mäntymetsää rakennetulla kentällä. Aurinkoinen aamu taustalla satakielen laulu teki puitteista pyhätön. Tapahtumaan kannatti tulla mökiltä jopa yli puolensadan kilometrin päästä, pyhäaamunakin.

Lähes 40 vuoden harrastus on tuonut runsaasti sosiaalista kanssakäymistä. Oma porukka sijaisineen, eri ammattikunnista, kanssaharrastajat rikastuttavat sitä. Vaikka kilpailaen keskenämme lähes "verenmaku suussa" jälkipeli ja yhdessä olo on tärkeä osa harrastusta. Maailmaa voi parantaa talvisin "Kp-leirillä", Aurinkorannikolla. Viikon tai kahden aikana pelaamalla siellä päivittäin vähintään pari tuntia tennistä kohottaa kuntoa ja pelitaitoa sekä avartaa sosiaalista kanssakäymistä. Silloin ollaan kaukana Kosteapaikan leiristä, kuten kateelliset Korkeanpaikan-leirin tulkitsevat. Golfharrastajat ovat houkutelleet mukaan. Torjun toistaiseksi: "Niin kauan kun osun liikkumaan palloon kohtuullisesti, nautin vain siitä"

Teksti ja kuva
Veikko Laukkanen

Sukuseuran tuotteita saatavissa

**SEINÄ-
VAAKUNA**
14 x 21 cm
25€

ISÄNNÄNVIIRI
Kahta pituutta
3 tai 4 m
60€

RINTAMERKKI
(pinssi)
5€

KOLMIOLIPPU
10€

KAUPPAKASSI **3⁵⁰**

MUISTIKIRJA
70 x 110 mm
2⁵⁰

**160 sivuinen
KEITTOKIRJA**
30€

**Tuliaiseksi
ja
merkkipäivä-
lahjaksi
PÖYTÄLIPPU**
30€

**KOLMAS
PAINOS!**

TEE TILAUS:

Hintoihin lisätään
pakkaus- ja postituskulut.

Soita Pekka Väisänen
puh. 044 3073 468

tai s-postilla: jaana-annikki@hotmail.fi

KOKOUSKUTSU

Laukkasten Sukuseura ry:n jäsenet kutsutaan

VARSINAISEEN SUKUKOKOUKSEEN

joka pidetään Järvenpäässä Seurakuntaopistossa

Järvenpääntie 640, 04400 Järvenpää

Lauantaina 27. kesäkuuta 2015 klo 11.00 alkaen

Kokouksessa käsitellään sääntöjen 9§:n mukaiset asiat.

Lisäksi käsitellään sääntömuutos: kaksi tilintarkastajaa ja yksi varatilintarkastaja korvataan yhdellä toiminnantarkastajalla ja yhdellä varatoiminnantarkastajalla.

Toinen ylimääräinen käsiteltävä asia: Laukkasten Sukuseura ry on sukukokouksessaan vuonna 1991 päättänyt seuraavaa: "Päätettiin sukuneuvoston esityksen mukaisesti palauttaa järjestäytyneelle alaostolle maksetuista jäsenmaksuista kolmasosa alaostaston anomuksen mukaan."

Kokouksessa on äänioikeus jokaisella läsnä olevalla täysi-ikäisellä jäsenmaksun maksaneella tai niistä vapautetulla sukuseuran jäsenellä.

Kokouksen asialista ja muut asiapaperit jaetaan kokouspaikalla.

Lämpimästi TERVETULOA kaikki Laukkaset ja Laukkasista polveutuvat perhekuntineen Järvenpäähän!

Sukukokouspäivän ohjelma 27.06.2015

Järvenpään Seurakuntaopisto

- 9.00 alk. Ilmoittautuminen ja aamukahvit
"Elämän ilot ja surut" – näyttely avoinna.
Muuta oheisohjelmaa
- 10.00 Hartaushetki
- 11.00 Sukukokous
- 13.00 Lounastauko
Oheistoimintaa ja tutustumista "sukulaisiin"
- 14.00 Sukujuhla
Teemana "Elämän ilot ja surut"
Ohjelmassa musiikkia, laulua ja näytelmä
- 15.15 Lähtökahvit

Näyttely

"Elämän surut ja ilot" teemaan pohjautuva näyttely, jossa esitellään Laukkasten elämän merkittäviin hetkiin, kuten kaste, konfirmaatio, häät, valmistujaisjuhlat, syntymäpäivät ja hautajaiset, kuuluvia esineitä, valokuvia ja muuta materiaalia.

Tuotemyynti

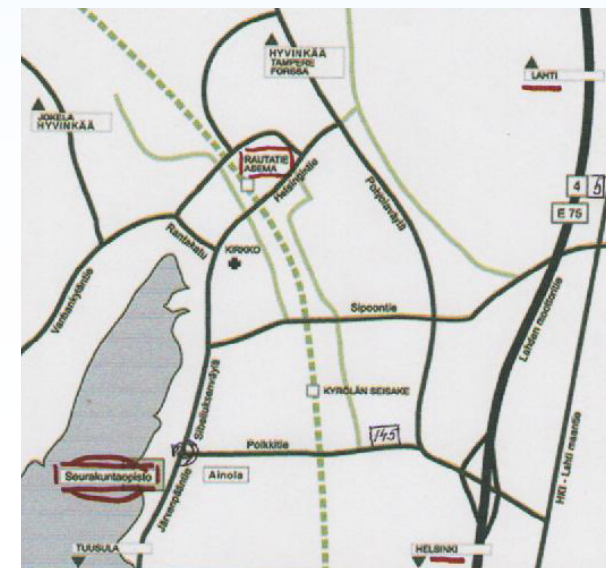
Laukkasten sukuseuran tuotteiden myynti:
esim. keittokirjoja, isännänviirejä, pöytälippuja ja rintapinssejä

Ideanurkkaus

Keskustellaan Laukkasten sukuseuran toiminnan haasteista, toiveista ja ideoista.

Sukukirjakuvien skannaus

Jatketaan sukukirjaan/ -kirjoihin tulevien kuvien ja muiden dokumenttien skannausta. Selvitä etukäteen, mitä tai keitä kuva esittää, mistä sukuhaarasta ja mielellään myös kuvan ottopaikka ja -aika. Mahdollisuus tallentaa kuvat omille välineille: CD, muistitikku.

Ilmoittautuminen ja maksut

Maksamalla osallistumismaksun 29.5.2015 mennessä ilmoittaudut sukukokoukseen ja -tapahtumaan. Erillistä ilmoittautumista ei tarvita.

Osallistumismaksu on 35 € / osallistuja, lapset 4 – 14 -vuotta 10 € ja alle 4-vuotiaat ilmaiseksi.

Osallistumismaksu suoritetaan tilille Nordea FI68 2212 1800 0665 48, Laukkasten sukuseura (ei viitenumeroa).

Voit maksaa koko perheen osallistumismaksut samalla kertaa.

Viestikentässä ilmoita seuraavat tiedot:

osallistujan nimi,

sukuhaara,

jos se on tiedossa tai osallistujan syntymäaika, jotta voimme selvittää sukuhaaran (samannimisiä Laukkasia saattaa olla useita)

ruokavaliot, ruoka-ainerajoitteet sekä lasten iät

Lisätietoja

Oskari Laukkanen, gsm 0400-271353 tai
oskari.laukkanen@rtrky.fi

Taina Saarenpää, gsm 040-5808655 tai
taina.saarenpaa@live.fi

Majoitus

Seurakuntaopisto tarjoaa kokouspaikan lisäksi viihtyisän ympäristön yhdessä olemiseen, ulkoiluun ja eri kulttuurikohteisiin tutustumiseen.

Sukukokouksemme on yksipäiväinen, mutta Seurakuntaopistolla on mahdollisuus yöpyä omakustanteisesti perjantai- illasta sunnuntaihin.

Majoituksen hinta on 70 € / hlö.

Koulutuskeskuksessa on 39 hotellitasoista vuodepaikkaa, joista 17 kahden hengen ja viisi yhden hengen huoneessa. Lisäksi on käytössä 50 yhden hengen huonetta. Huoneissa on suihku, wc ja liinavaatteet. Majoituskerroksissa on pienkeittiöin varustetut oleskelutilat.

Varaus Seurakuntaopistolle tulee tehdä 15.5.2015 mennessä sähköpostitse osoitteella kati.valiaho@seurakuntaopisto.fi.

Mainitse varatessasi Laukkasten sukuseura.

Ajo-ohje

Seurakuntaopisto sijaitsee kauniilla paikalla Tuusulanjärven rannalla reilun kahden kilometrin päässä Järvenpään keskustasta.

Seurakuntaopistolle on helppo löytää autolla ja parkkipaikkoja on runsaasti.

Ajo-ohjeen löydät karttahaulla os. Järvenpääntie 640, 04400 Järvenpää.

Lähimmät lähijuna-asemat ovat Kyrölässä (2,3 km) ja Järvenpäässä (2,4 km).

Alueelle ajo nuolen suunnasta Järvenpääntieltä
P Parkkialueet
S Vastaanotto, näyttely
B Kappeli-auditorio, sukukokous
A Päärakennus, ravintola
G Urheiluhalli, sukujuhla
Sa Majoitus

Välivuosina pienryhmät voivat järjestää omia sukuhaarakohtaisia kokoontumisiaan, joiden muoto ja toiminta on järjestäjien vapaasti päätettävissä. Sukuneuvosto tukee ensimmäisen tapaamisen järjestelyjä (esim. kutsujen postituskulut) enintään 150 eurolla. Halutessanne julkaisemme pienryhmien kokousilmoituksia lehtemme sivuilla tai kotisivuillamme Ajankohtaista -palstalla. Ja muistatthän myös Facebook -ryhmämme, jossa on jo 125 jäsentä.

Ystävät 100 ja 150 vuotta

Sukukokouksemme järjestetään merkittävässä ympäristössä. Yli sata vuotta sitten Tuusulanjärven rannalle asettui asumaan merkittäviä suomalaisia taitelijoita. Kirjailija Juhani Aho ja hänen vaimonsa, taidemaalari Venny Soldan -Brofelt, taidemaalari Eero Järnefelt ja näyttelijä Saimi os. Swan, taidemaalari Pekka Halonen ja hänen vaimonsa Maija, runoilija J.H. Erkkö sekä säveltäjämestari Jean Sibelius vaimonsa Ainin, os. Järnefelt kanssa.

Vuonna 2015 kolmen suuren suomalaisen taiteilijan ja ystävyksen – Akseli Gallen-Kallelan, Pekka Halosen ja Jean Sibeliuksen – syntymistä tulee kuluneeksi 150 vuotta. Heidän juhluvuotenaan tekevät taiteilijakodit yhteistyötä näyttelyiden ja tapahtumien myötä.

Samalla lipulla neljään museoon!

Akseli Gallen-Kallelan Tarvaspää, Pekka Halosen Halosenniemi, Jean Sibeliuksen Ainola ja Järvenpään taidemuseo Aino Sibeliuksen elämää peilaavine näyttelyineen ovat tehneet juhluvuodeksi myös yhteislipun, jolla pääsee käymään kaikissa kohteissa edulliseen 20 euron hintaan.

Juhlavuoden yhteislippu on voimassa koko vuoden, mutta kannattaa tarkistaa museoiden aukioloajat ja näyttelyt museoiden kotisivuilta. Tarvaspää, Halosenniemi ja Järvenpään taidemuseo ovat avoimina ympärivuoden, Ainola kesäkauden toukokuulta syyskuun loppuun.

Lisätietoja www.ystavat150.fi ja taiteilijoiden omien facebook-profiilien välityksellä.

Edellä mainittujen herrojen ohella juhlimme myös laulaja, näyttelijä ja olympiavoittaja Tapio "Tapsa" Rautavaaraa, jonka syntymästä on tänä vuonna kulunut 100 vuotta. Tapsan elämää saamme seurata sukujuhlassamme Mäntsälän teatterin esittämän näytelmän välityksellä.

Oheisista linkeistä löydätte lisätietoa lähiympäristön muista kohteista:

<http://www.seurakuntaopisto.fi/>

<http://www.tuusulanrantatie.fi/>

<http://www.vantaa.fi/fi/matkailijoille>

<http://www.visitespoo.fi/>

<http://www.hel.fi/hki/Helsinki/fi/Palvelut/Matkailu+ja+vapaa-aika>

Mummon, äidin ja minun harrastuksia

Vuonna 1898 syntynyt mummoni kävi mielellään kirkossa ja vuosittain oli kinkerit jossain kylän taloista. Naapureiden ja sukulaisten kanssa mummo oli paljon tekemisissä, häät ja hautajaiset olivat tärkeitä yhdessäolon hetkiä. Mieleiset harrastukset olivat työn tekemistä nekin: mattojen ja kankaiden kutominen, sukkien ja villapaitojen neulominen ja vaatteiden ompelu. Mummo ei tarvinnut ompelijan apua, vain ukille räätäli teki joskus uuden miesten puvun. Kylän emännät pitivät kodeissaan vuorollaan ompeluseuraa. Lukuharrastuksien osalta mummo tyytyi Raamatun lukemiseen. Liikunta ei siihen aikaan kuulunut harrastuksiin, mutta maatalon töissä sitä sai yllin kyllin. Matkustelun tarpeen täytti kerran vuodessa jonkun sukulaisten luona käynti ja lähikaupunkiin ostoksille meno, kun jotain suurempaa piti hankkia kotiin.

Vuonna 1925 syntynyt äitini käytti aikansa samaan tapaan kuin mummokin, mutta uutakin oli. Hän liikkui ihan huvikseen, ajeli polkupyörällä, kävi kesällä uimassa ja talvella hiihtämässä. Käsitöissä äitini oli vielä mummoakin taitavampi käytyään vuoden kestävä käsityökoulun. Elokuviissa käynti ja kirjojen lukeminen avasivat osaltaan maailmaa äitini ikäluokalle. Monet kuuluivat lukuisiin yhdistyksiin ja minunkin äitini Marttoihin ja Karjala-seuraan. Suvun ja naapurien kanssa seurustelu oli vilkasta, vaikka ajan myötä television ääressä istuminen iltaisin vähensi jutteluseuran tarvetta.

Minulla ja muilla sodan jälkeen syntyneillä vapaa-aikaa on ollut enemmän kuin edellisillä sukupolvilla ja vuosien saatossa monenmoisia harrastuksia. Vanhempieni oli vaikea ymmärtää suunnatonta kiinnostustani kirjojen lukemiseen. Lasten ja nuorten kirjoista siirryin aikuisten romaaneihin, kun olin hiukan toisella kymmenellä. Suosikkejeni olivat Täällä pohjan tähden alla ja Anna Karenina. Kuuluin partioon ja Simpeleen urheilijoihin muutamien vuosien ajan.

Raija Markkulan langat

Aikuisena olen harrastanut monia asioita, aloittanut uusia ja lopettanut entisiä. Lukeminen on kuitenkin aina kuulunut elämäni ja minulla on ollut kirjastokortti 9-vuotiaasta asti. Äidin ja mummon tapaan en ole eläessäni paljonkaan ommellut vaatteita, mutta aika ajoin olen innolla neulonut sukkiä, lapsiä ja villapuseroita, ja juuri nytkin on työn alla värikäs villapusero.

Kyllä mummoni ällistyisi, jos tietäisi, mitä kaikkea minä olen elämässäni harrastanut. Mummo kävi kirkossa, mutta minä olen tehnyt lukuisia pyhiinvaellusmatkoja, esimerkiksi Espanjan Santiago de Compostelaan, Ranskan Lourdesiin, Puolan Czestochowaan ja moneen kertaan Roomaan. Liikunnassa kuntosali on suosikkini ja muutama kuukausi sitten menin mukaan senioreille suunnattuun Flamenco-tanssin ryhmään.

Yksi yhteinen harrastus minua, äitiä ja mummoa yhdistää: villalanka. Kristinuskoo ei voi nimittää harrastukseksi, mutta meille kolmelle se on ollut elämän peruspilari ja sen mukana on tullut tietty ystäväpiiri ja tapa viettää vapaa-aikaa.

Raija Markkula, os. Laukkanen

Aikuisiällä kaksi uutta harrastusta

Kävelylenkillä metsiköstä kuuluu ihmeellisiä ääniä: karjaisu, viuh, kolahdus ja kettinkien kolinaa. Lopuksi vielä riemunkiljahdus. Mistä ihmeestä on oikein kyse? Tämän arvoituksen selvittäminen johti minut uuden harrastuksen pariin.

Metsikön uumenista löytyi väyliä ja metalliketjuilla varustettuja putken ympärillä olevia koreja. Äänillekin löytyi selitys, kyseessä oli frisbeegolfareiden keidas, metsään rakennettu rata, jossa frisbeetä heitetään koriin. Heiton lähtiessä liikkeelle heittäjä karjaisi, kiekko viuhui lentäessään ja koriin osuessaan heilautti metallisia kettinkejä – siitä siis kolina. Riemunkiljahdusta ei tarvinne selitellä?

Kiekko lähdössä

Frisbeegolfissa ideana on kiertää väyliä ja heittää niiden päässä olevaan koriin frisbee mahdollisimman vähäisellä heittomäärällä. Heittäminen aloitetaan väylän alussa olevalta tiiltä ja seuraava heitto lähtee siitä mihin ensimmäinen kiekko on pysähtynyt. Heittämistä jatketaan kunnes kiekko lepää maallikorissa. Haasteita matkan varrella tuovat luonnon monimuotoisuus; puut, joet ja mäet.

Aluksi lajista oli enemmän innoissaan mieheni. Pian hän sai minut vakuuttuneeksi lajin hauskuudesta. Ensimmäiset heittoni menivät kirjaimellisesti pöpelikköön, mutta pikkuhiljaa taito karttui. En ole kilpailuhenkinen, mutta minut saatiin ympäröityä mukaan kisoihin. Tunne oli kauhunsekainen kun huomasin kisapaikalla olevani kisojen ainoa nainen. Kisan aikana huomasin, että minulla on vielä pitkä tie huipputasolle, taitoa puuttuu runsaasti (todella). Lisäksi en osannut suhtautua kanssakilpailijoiden mielestä varmaan riittävän syvällisesti kisaan. Jos miehiltä meni kiekko pensaaseen oli seurauksen hillitön sadattelu kun taas minä puhkesin omalla vuorollani kikattamaan tyttömäisesti. Loppuun päästiin kuitenkin sulassa sovussa.

Minulle lajin harrastaminen on rajoittunut kesäkauteen vaikka sitä voisi harrastaa läpi vuoden. Vain liian tuulinen sää on estänyt menemästä radalle. Kiekkoa voi heitellä kesäkaudella myös yömyöhään kunhan luonnon valo riittää! Olen heittänyt puoli rataa (Mikkeliissä koko rata on 21 väylää) kaatosateessa. Totesin nimittäin sateen alkaessa, että olen kuitenkin märkä kun kotiin pääsen, joten mikäs tässä. Ja toisaalta itikat eivät oleet haittaamassa.

Laji ei vaadi erikoisvarustelua. Alkuun pärjää loistavasti yhdellä marketista ostetulla frisbeellä. myöhemmin voi itse miettiä haluaako ostaa erikoisia kiekkoja alan kaupoista. Itseläni on kaksi kiekkoa, joita käytän. Varakiekkoja on hyvä olla sen vuoksi, että kiekko voi kesken kierroksen hävitä. Minulta on mennyt heittoväline todella pöpelikköön ja jokeen, joesta kyllä sain ongittua sen takaisin seuraavana päivänä.

Toinen uusi harrastukseni liittyy henkilöihin jotka samoilevat metsässä tai kaupungilla yrittäen olla huomaamattomia ja vaihkaa kännyköihin tai tabletteihin vilkuillen. Veljeni Jouni vei minut ensimmäistä kertaa etsimään geokätköjä muutama vuosi sitten. Hän on lajin innokas harrastaja ja sai minutkin houkuteltua mukaan.

Serkukset Jasmin Lindbohm ja Sara Laukkanen tutkimassa koordinaatteja, taustalla Jouni Laukkanen menossa jo kätkölle

Radalla ei ole etikettisääntöjä vaatetuksen tms. suhteen. Tärkeimpänä sääntönä on se, ettei radalle saa mennä ennen kuin edelliset heittäjät ovat antaneet merkin että rata on vapaa. Näin vältetään turhilla vahingoilla. En hae loistosijoituksia vaan kirjaan omia suoritustuksiani ylös vain itseni kanssa kilpaillen.

Geokätköily on maailmanlaajuinen harrastus, siinä etsitään satelliittipaikannuksia hyödyntäen geokätköiksi kutsuttuja rasioita. Kyseessä on erilaisten kätköjen etsiminen annettujen koordinaattien ja vihjeiden perusteella. Kätköt voivat olla keskellä suota, lentokentän laidassa tai vaikkapa keskellä kauppakeskusta. Netistä saatavissa vihjeissä kerrotaan lisää kätköistä; se voi olla magneetilla kiinni tai maiseoitu.

Itse olen löytänyt vasta muutamia kätköjä, mutta lisää on hauska. Lajissa viehättää sen kansainvälisyys; kätköjä voi etsiä maasta ja maisemasta riippumatta.

Molempia uusia harrastuksiani yhdistää monta tekijää. Ulkoilun mahdollisuus, liikunta, edullisuus eli eivät vaadi seuraan liittymistä tai jäsenmaksujen maksamista, harrastamisen mahdollisuus joko yksin tai porukalla. Molemmat ovat antoisampia kyllä porukalla harrastettuna!

Teksti ja kuvat Johanna Lindbohm os. Laukkanen

Jos kiinnostuit, löydät lisää tietoa: geokatkot.fi frisbeegolfliitto.fi

Huonekaluja entisöimässä.

Työuran jälkeen odotin kuin kuuta nousevaa päästäkseni ilmoittautumaan Mikkelin kansalaisopiston kursseille. Tarjontaa oli ja on edelleenkin runsaasti. Realistisesti ajatellen jo harrastamieni asioiden rinnalle oli mahdollista ottaa viikko-ohjelmaan vain yksi tai kaksi kurssia. Valitsin huonekalujen entisöinti- ja korjauskurssin. Pettymys oli melkoinen, kun en mahtunutkaan aikomaani ryhmään. Ilmoitauduin sitten espanjan kielikurssille, jota kävin kolme lukukautta. Seuraavana syksynä latsin tietokoneen valmiustilaan, jotta olisin ilmoittautumispäivänä tasan kello 9 lähettämässä hakemustani huonekaluja korjailemaan. Sain paikan 15 muun opiskelijan joukkoon. Olin parikymmentä vuotta aikaisemmin osallistunut puukäsitöiden kursseille ja saanut aikaiseksi mm olohuoneeseen kirjahyllyt ja säilytyslipastot ja aika paljon muutakin sisustustavaraa. Tällä kurssilla tulivat tutuksi monet puuntyöstömenetelmät ja käsityökalujen lisäksi suuret työkoneet, kuten sorvit, vannesahat, hiomakoneet, oikotasohöylät ja pylväsporakoneet.

Aloin ensimmäiseksi työkseni raapia maalia kahdesta käsinajallisesta puutuolista mukavan opettajan ohjeiden avulla. Alun perin ruskeaksi petsattujen ja lakkapintaisten tuolien kauneus oli peitetty paksuun

harmaaseen maaliin, ja istuinverhoilu oli vaihdettu rumaan musta-violettivalkoiseen raitakankaaseen. Taisi mennä se ensimmäinen talvi kokonaan maalin ja lakan kuumentamisessa ja siklaamisessa, löystyneiden liitosten liimailussa, puuttuneiden osien työstämisessä ja pinnan hiomisessa. Lopulta kevään korvalla sain vetää uuden petsin ja lakkakerrokset tuolien pintaan sekä verhoilla istuimet kotoa löytyneellä kankaalla. Olin ajatellut viedä tuolit kesäpaikallamme Juvalle, mutta jostain syystä ne eivät sinne päätyneet. Olin niin tyytyväinen työni tulokseen, että tuolit ovat vieläkin maakuuhuoneessamme ja siellä ne pysyvätkin. Ovat tosi hyvät istua.

Korjattavia huonekaluja ja muuta käyttötavaraa on löytynyt työstettäväksi nyt jo yhdentoista vuoden ajan. Listalla on kahden ensimmäisen tuolin lisäksi kuusi Fanett- tuolia (Ilmari Tapiovaara), viisi aitoa wieniläistuolia (Thonet), talonpoikainen pinnatuoli ja useiden muiden tuolien kunnostus. Laskelmieni mukaan uuden elämän on saanut 22 tuolia tai muuta istuinta. Tuolien lisäksi olen poistanut maalit kahden sängyn päädyistä, korjannut erilaisia käyttöesineitä, purkanut ja korjannut mökin ikkunoita ja tehnyt yhdet ikkunankarmit. Kirjahylly, pikkupöytä, pieni seinähyllykkö ja monta muuta kalustetta ovat vaatineet puuttuvien listojen tai haljenneiden osien tekemistä uudesta materiaalista.

Tämän vuoden alusta olen osallistunut kahdelle opettajani vetämälle huonekalujen entisöintikurssille. Syynä on pitkään työstämistä odottanut, ainakin sadan vuoden ikäinen talonpoikainen ns laidasta vedettävä sänky. Ryhmäni työtilat ovat olleet useiden vuosien ajan yläasteen koululla, jonne ei ole voinut jättää keskeneräisiä töitä odottamaan seuraava viikkoa. Tämä toinen kurssi on koululla, jossa on hyvät säilytys- ja työskentelytilat myös suurille ja raskaille huonekaluille. Sinne voi jättää myös maalatut ja lakatut työt kuivumaan.

Juuri tätä kirjoitettaessa sänky on purettu osiin, rikkinäisiä osia on korvattu uusilla mallin mukaan tehdyillä kappaleilla, vanha maali on raavittu ja hiottu pois. Seuraava vaihe on

Sängynpääty maali poistettuna ja jalat jatkettuna

muutamien haljenneiden pohjalautojen liimaus, puutappiliitosten uusiminen ja osien pesu kidesoodalla. Sitten pääsen kokoamaan koko laitoksen ja tekemään uuden pintakäsittelyn.

Alun perin sänky oli maalattu ootraten punaiseksi, käsitykseni mukaan mahonkia jäljitteleväksi, kuten edellä mainitsemani kirjahyllykin. Tästä menetelmästä olen koonnut kansiksi kaiken eri lähteistä löytämäni tiedon. Opettajalleni ootrasmenetelmä ei ole tuttu, vaikka hän osaakin hyvin paljon erilaisia puun ja metallin käsittelytapoja. Olen lukenut ja kerannut moneen kertaan kansiotani, teoria ainakin alkaa olla hallussa. Kokeiluni jännittävän maalausmenetelmän parissa alkaa vielä tämän kevään aikana. Korjausten ja entisöinnin tavoitteena on palauttaa kaluste alkupeiräiseen kuosiinsa, ei tehdä uutta eikä liian viimeisteltyä, vaan saada aikaan käyttöön sopiva esine, jossa näkyy aikaisempi historia kolhuineen.

Mitä olen saanut tämän harrastuksen myötä? Olen saanut uusia tuttavuuksia ja mukanaoloa ryhmissä, joissa on hyvä henki ja kunnioitus toisia kohtaan. Kaikki kannustavat ja ovat ideomassa pulmatilanteissa ratkaisuja. Itsestäkin oppii paljon, vaatimustasokin on ehkä nousut omaa kädenjälkeä kohtaan. Olen oppinut senkin, että pohjatyö on tehtävä kunnolla ja kaikki ei todellakaan mene kuten Strömsössä. Ja tietysti: varastoissa lojuneet tavarat on saatu käyttöön.

Ritva Laukkanen

Harrastuksena puunkaato

Minun miehelläni Pekalla on erikoinen harrastus, josta hän saa jopa palkkaa.

Joku aina soittaa tai nähdessään mieheni ki-roaa, että onpa kallis puu tuolla meidän takapihalla. Kun puistometsuri ei ottanut kaataakseen sitä. Mukamas liian vaarallinen tehtävä ja nosturiauto ottaisi tonnin hommasta. Vähän aikaa juteltuaan Pekka sanoi: ”Käämpä kuatamassa poes sinun puus ja ilimaseks. Toesen puun kuavan nuapurin talon piälle ja toesen tilloojan talon piälle, eikä maksa mittään.

No, hinnasta ku piästiin sopimukseen ja vakuutuslapun ol näättännä, niin sovittiin päivä mil-lonka homma tapahtuu. Toisinaan on kinkki- sempi homma, toesinaan harrastuksesta suap tos hyvän palakan.” Riippuu onko asiakas, jonka luona työskentelee, sukulainen vai ei. Sukulaiset kun yleensä tinkivät hinnasta, niille täytyy laittaa ”eholle” vähän kalliimpi hinta, että on vara hinnasta pudottaa ja saa hyvän miehen maineen kun sukulaisellekin niin halvalla.

Välineenä ovat kaatorauta, talja, moottorisaha, turvavaljaat ja köysi ja jos mitä ”hilpetööri” ja tietysti orjatyövoimaa eli allekirjoittanut. Sinne Ukko pylväskenkineen kiipeää puuhun ja mennessään tiputtelee alas oksia, jotka minä vedän narulla oikeaan suuntaan etteivät katot, postilaatikat totai pensasaidat mene rikki. Sitten alkaa latvan pudotus ja rungon pölkkyäminen, pölkyt pudotellaan siististi alas.

Tämä on aika hurja harrastus, johon täytyy olla hyvä vakuutus jos sattuisi lipsahtamaan puu talon piälle. Tästä asiakas saa kotitalousvähennyksen ja verottaja on mielissään. Harrastajahan joutuu maksamaan veroa tuloistaan.

Eräässä paikassa asiakas otti homman videolle. Kahvipöydässä kysyin, miksi asiakas videoi työn? Vastaus oli: ”Jos olisit pudonnut puusta, oisit päässy peispukkiin”.

Kirjoitus ja kuvat
Jaana Väisänen

Ensimmäisenä kunnostettu tuoli

Norjan harmaa mamman kanssa maailmalla

Tänään mamma kaivoi läppäriinsä pöydälle ja ilmoitti, että nyt me teemme muisteluksen yhteisistä vuosistamme. Katselin pää kallelani, että mitähän tuo nyt oikein aikoo tehdä. No, minäpä Mosku kertoilen, tästähän se pian selviää.

Se oli kevättä 2011, kun tuo nainen ilmestyi autonsa kanssa entisen kotini pihamaalle ja alkoi juttelemaan entisen isäntäni kanssa. Olin silloin lähes 3-vuotias ja asunut koko ikäni pihalla olevassa koira-aitauksessa lajitovereideni kanssa. Meitä oli monta, Norjan harmaita hirvikoiria, narttuja ja uroksia. Minä Mosku olin ilmeisesti silloin ylimääräinen metsästyskoirien joukossa. Isäntä oli sitä mieltä, että en ole tarpeeksi tehokas ja päätti etsiä minulle uuden kodin.

Ja sitten siis tuli tuo nainen. Ystävällisesti hän tuli minua rapsuttelemaan ja taputtelemaan, minä iloisena häntääni heiluttelin. Olihan se mukavaa, kun jollakin on aikaa minun kanssani höpötellä. Aikansa siinä juttelivat, menivät sisään jottain "paperijuttuja" tekemään, minähän en oikein käsittänyt, mistä siinä oli kyse. Tulivat sitten aikanaan ulos, ilmeisesti olivat kahvitelleetkin, tuoksui ainakin siltä. Isäntä otti minut ulos aitauksesta, oli siinä moni veljistänikin tulossa samalla oven avauksella, mutta vain minä pääsin pois. Pantiin panta kaulaan, se tuntui hieman oudolta. Pannan jatkoksi kytkettiin vielä talutushihna ja sitten minua vietiin. Kaikki talon asukkaat tulivat pajaillemaan ja taputtelemaan, käskivät tulla ohi mennessä käymään. Sitten minut pantiin autoon. Koiratarhassa alkoi kamala haukunta, kaverit olivat ihmeissään, että mihin minä nyt olin menossa. Isäntä totesi vielä läksiäisiksi, että onhan se hyvä, kun Mosku pääsee pohjoiseen. Sihen päättyi oleskeluni Yli-lissä.

Lähdimme kohti pohjoista. Yli-lissä olivat jo lumet lähes sulaneet, mutta perillä pitkän matkan jälkeen totesin, että lunta oli niin kamalasti, etten nähnyt penkkojen yli mitään. Olimme tulleet Karigasniemelle, Pohjois-Suomeen. Siitä sitten piti ensin pihalla

hajumerkit ruikkia joka paikkaan, mentiin sisälle taloon, sain ruokaa ja vettä. Väsyttikin se matka kovasti. Sen verran oli ihmeissäni, että sisälläkin piti vielä jalkaa nostaa muorin kukkaruukun kupeessa ja siitähän sainkin sitten melkoiset torut. Älysin heti, että tätä hommaa ei saa tehdä toiste. Luulin ensin, että kohta minut viedään pihalle pakkaseen johonkin aitaukseen yöksi, mutta muori laittoi minulle oman patjan lattialle, johon minun piti asettua nukkumaan. Ja minähän nukuin, en muista, olisinko niin mukavasti aikaisemmin missään saanut nukkumaan. Olin hyvin tyytyväinen, hieman vain outo paikka vierastutti ja samoin se uusi emäntä.

Aamulla mamma ilmoitti lähtevänsä töihin ja vei minut pihalle sellaiseen juoksunaruun. Oli siinä vieressä ihan mukava koirankoppikin, joten jäin siihen ihmettelemään, kun hän lähti töihin.

Ilmestyihän se mamma joka ilta takaisin kotiin, pääsin sisälle, sain ruokaa ja juomaa. Erityisen riemuissani olin, kun huomasin, että nyt mamma alkaa pukeutua ja touhuta ulos lähtöä. Siinä vaiheessa, kun hän otti talutushihnani käteensä, ei riemullani ollut rajoja. Ja sitten käveltiin. Talvella ei päästy metsään, kun lunta oli yli metri. Joten jolkeltiin tien laita suuntaan ja toiseen. Lajitovereita tuntui olevan joka talossa, kaikenkarsaisia haukkujia. Nuuskimista riitti. Kesällä kuljettiin tunturissa pitkiä matkoja, mutta en saanut olla irti, koska niitä poroja oli kaikkialla. Mamma selitti, että jos lähdän juokuttamaan poroa, niin poromies voi muitta mutkitta ampua posauttaa minut hengiltä. Mutta syksy, se toi armahduksen. Silloin me lähdimme hirvimetsälle, sain minäkin juosta vapaana. Pantiin tutka kaulaan ja mamma vielä toivoi, että löytäisin hirvenkin jostain. Ja löysin minä. Sitä piti juokuttaa pitkä päivä, ennen kuin mamma pääsi niin lähelle, että sai sen ammuttua. Olivat kyllä kaikki porukan jäsenet tosi tyytyväisiä ja minä sain oikein makupalat palkkioksi päivän työstä. Ilalla kyllä väsytti. Nukuin vielä seuraavankin

päivän. Se vain oli eri homma saada se ruho pois tunturista. Aika monen puron ja jängän yli piti mönkijällä vetää ennen kuin se oli tien laidassa. Mamma oli todella tyytyväinen ja ihmetteli vielä illallakin naapurille, että miksi se edellinen omistaja tykkäsi, että Mosku ei ollut tarpeeksi tehokas.

No, sitten syksyllä 2012 huomasin, että mamma alkoi pakkaamaan tavaroita. Ounastelin, että jotain on suunnitteilla. Eräänä päivänä sitten tuli iso auto, kaikki tavarat kassattiin kyytiin ja minut pantiin mamman autoon. Lähdettiin ajelemaan ja ajettiin kauan.

Tulimme etelään, kaikki tuntui oudolta, oli hirveän kuuma pohjoiseen verrattuna. Mamma kanssa asetuiimme ensin asumaan sellaiseen "punaiseen mummonmökkiin", olimme siinä tovin, mutta pakkaamista riitti ja arvasin jo, että kohta varmaan mennään taas johonkin suuntaan. Parikkalaan me sitten päädyimme. Asustelimme ensin rivitalossa ja mamma oli päivät töissä. Minä makoilin sisällä, kun pihaa ei oikein ollut suunniteltu minua varten. Sitten saimme sellaisen oma-

kotitalon vuokralle ja siellä minullakin oli iso pihamaa ja oma koppi, missä aika kului mukavasti mamman käydessä töissä. Illat kuljettiin metsissä erilaisia polkuja seurailen. Lajitovereita oli paljon. Metsissä riitti nuuskimista ja tutkimista

Syksyllä pääsin taas mukaan hirvijahtiin, tällä kertaa Sulkavalla omilla nurkilla. Mamma seisoi passissa ja minä juoksin hirvien perässä toisen lajitoverin kanssa. Taas saimme saalista ja minuakin taputeltiin ja nimitettiin muistettiin. Tuli sellainen aika, jota jouluksi kutsuttiin. Mamma alkoi taas kerätä tavaroita. Nyt pakattiin vain kaikkein tärkeimmät asiat autoon ja lähdettiin kohti pohjoista heti vuoden vaihteen jälkeen. Matkalla poikesimme entisessä kodissani tervehtimässä entistä isäntääni. Hän oli kovasti iloinen nähdessään taas minut. Piti siinä minunkin hypiä ja pomppia, kun oli niin tuttu mies. Hän kysyi sitten, jäisinkö sinne häkkiin taas. Nyt minulle tuli kiire auton luo. En halunnut missään nimessä jäädä sinne ja ottihan mamma minut kyytiin ja jatkoimme matkaa.

Tulimme Hettaan, asetuttiin rivitaloasujiksi. Lunta oli taas hirveästi ja pakkasta monta viikkoa melkein -30 astetta. Aika sukkelasti ne kävelyreissut tehtiin, päivät nukuin sisällä, kun sitä pihaa ei oikein ollut. Mamma oli päivät töissä. Oli aika pimeää, tuskin aurinkoa näkyi.

Kevään koittaessa kasasimme taas tavarat autoon ja jatkettiin kohti pohjoista. Tulimme Utsjoelle, asetuimme pieneen taloon asumaan. Pihassa oli minulle oma juoksunaru. Siinä sain viettää päivisin aikaa, yöksi mamma laittoi minut sisään ja oli usein yöt jossain "ajossa". Tuntureita oli joka puolella, kesä suorastaan yllätti tulollaan. Linnut lauloivat yötä päivää, sitten tuli kamalasti hyttysiä. Mamma armahti minut ja lasi sisään, olisivat ne ötökät muuten syöneet minun perhekalleudetkin. Vapaapäivinä kuljettiin tunturissa, olisin voinut juosta siellä yötä päivää, niin ihanaa se oli. Mutta sitten tuli taas se päivä, kun pakattiin tavarat autoon ja suunnattiin kohti etelää. Olin jo niin tottunut matkustaja, ettei se päivän ajomatka minua pahemmin rasittanut. Senkun nukuin vain ja illalla sitten olimmekin taas tutussa mökissä Sulkavalla. Se loppukesä suorastaan sujahti ohi ja olikin taas hirvijahtien aika. Sain taas juosta vapaana panta kaulassa, mamma taas seisoi passissa ja porukalla saimme hirvet kaadettua. Sitten tuli taas se jouluku, jonka vietimme siellä mökissä, kuten edellisinkin joulun.

Joulun jälkeen suunnistimme taas kohti pohjoista. Nyt menimme tosi kauas, Utsjoen tunnistin, kun sinne saavuimme, mutta vielä senkin jälkeen meni monta tuntia ennen kuin saavuimme Jäämeren rantaan. Olimme tulleet Lebesbyhyn. Mamma alkoi tehdä 3-vuorotyötä, joten ulkoilut rytmittyivät vapaa-ajan mukaan. Paikka oli pieni taajama vuonon rannalla, talot tiukasti vierekkäin ja kadun kulkivat siksakkia ylös ja alas. Lunta oli hirveästi, kadut liukkaista. Lumiauroja ei näkynyt eikä kukaan isommin välittänyt edes tehdä lumitöitä. Mamma laittoi kenkien pohjiin sellaiset "isbrodderit", eli piikit, että pysyi edes jotenkuten pystyssä kun kävelimme. Joskus tuuli mereltä niin kamalasti, että se tuuli meinasi viedä minutkin mukanaan. Pimeää oli sielläkin, kunnes muutaman viikon

kuluttua alkoi aurinko pilkistellä. Pakkasia ei pahemmin ollut, lämmin merivirta piti lämpötilan kohtuullisena. Hyvä minun oli sielläkin, nurkassa oma paikka nukkuva, ruokakuppi ja vesikulho siellä missä pitikin.

Lumien ja jäiden sulettua pääsimme tunturiin kävelemään. Maisemat olivat todella huikeat ja lintuja joka puolella. Teimme retkiä väliillä kauemmaskin ja joskus kävimme Suomen puolella Nuorgamissa "ostoksilla". Silloin monesti vietimme muutaman päivän Nuorgamin Lomakylässä ja vain köllötelimme.

Kesä kääntyi syksyyn, mamma keräsi taas tavarat autoon ja lähdimme takaisin kohti Sulkavaa. Siellä ehdimme olla vain muutaman päivän, kunnes taas eräänä aamuna mamma komensi minut kyytiin ja lähdettiin. Ihmettelin jälleen, että minne nyt. No, nyt olemme täällä. Ahvenanmaalla. Olemme olleet jo puoli vuotta. Viihdyn hyvin. Metsissä on paljon kivoja pikku polkuja, joita on voinut kävellä koko talvijaan. Luntakaan ei ole ollut juuri yhtään, mutta ne myrskyt mereltä. Väliillä minua on ihan pelottanut, kun on tuntunut, että talosta katto lähtee tuulen mukana. Sanovat paikalliset, että on ollut todella leuto talvi. No, jos vertaa Lappiin, niin lämmintähän täällä on ollut. Todella hassua, että jo nyt maaliskuussa leskenlehdet ja lumikellot kukkivat ja pähkinäpensaissa on jo isot urvut.

Metsissä hyppii sellaisia valkohäntäisiä kauriita, niitä on joka puolella. Ja hirvet pyörivät talon nurkissa. Ja se metsästys syksyllä oli todella erikoista. Ukot istuivat torneissa teiden laidoilla väijymässä. Koiria ei siihen hommaan tarvittu ollenkaan. Yhden kerran syksyllä pääsin jäljestämään, kun joku oli ampunut hirven haavakoksi. Silloin soittivat mammalle ja kysyivät, voisinko tulla apuun etsimään. Me lähdimme ja sieltä minä sen sitten löysin, voi sitä riemua, kun pääsin vähän sitä perskarvoista pölyttämään. Mamma sai ison lihakontin siitä hyvästä ja sainhan minäkin sitten oman osuuteni. Ihan mukava paikka tämä Kumlinge!

Kumlinge 12.3.2015

Sirkka-Maaret Pumpanen os Laukkanen
Terveydenhoitaja(YAMK), kättilö (AMK)

Raili Kostia saa nimikkokadun Juvalle.

Juvalainen Raili Kostia os Laukkanen, (1930-1990) saa oman nimikkokadun kunnan keskustaan. Juvan kirjaston editse koulukeskukseksi vievä katu nimetään Raili Kostian tieksi. Nimikkokadun lisäksi kirjaston seinälle tulee Kostian kuva ja selostus hänen urastaan. Mezzosopraano Raili Kostia syntyi Juvan Suurniemen kylässä viidentenä lapsena seitsemän sisarusjoukkoon. Perhe kuuluu Laukkasten Juvan sukuhaaraan.

Raili Kostian ura muusikin tulikitsijana ja opettajana oli erittäin mittava. Ensimmäiset konserttiesiintymiset hän teki jo opiskeluaikanaan 1955, laulukonsertteja hänen uralleen kertyi kymmeniittäin. Raili Kostia oli kiinnitettyä Suomen Kansallisoopperan solistikuntaan v v 1958-1959. Julkaistuja levytyksiä hänellä on lähes 50, ja radion kantanoihille hän lauloi 80 yksinlaulua, niistä suurin osa suomalaisia sävellyksiä. Kostialla oli kiinnityksiä useisiin oopperataloihin Euroopassa. Noin 35:stä oopperaroolista merkittävimpänä olivat Figaron häiden Cherubino, Ruusuritarin Octavia, Sevillan parturin Rosina ja Don Carloksen Eboli. Hän lauloi toisen juvalaisen, Martti Talvelan, kanssa monta kertaa mm Düsseldorfissa Verdin Aidaa ja Don Carlosta. Savonlinnan oopperajuhlilla hän lauloi Marjan roolin oopperassa Juha. Säveltäjä Tauno Marttinen sävelsi Raili Kostialle teoksensa Kokko ilman lintu. Sibeliuksen akatemiassa yksinlaulun opettajana ja laulutaiteen lehtorina Raili Kostia toimi 1978-1990.

Ritva Laukkanen

Laukkaset - lehden numerossa 2/2008 on kerrottu Raili Kostian ja hänen sisartensa elämästä maailmalla. Laukkasten keittokirjassa on Railiin porkkanakeiton resepti.

Lähteet:
Reino Siitola : Raili Kostia.
Laulajaksi syntynyt .
Helsingin Sanomat: Muistokirjoitus Raili Kostia. 1.12.1990

Pilkkiminen ja talvikalastus

Kun syksy saapuu ja ensimmäiset pakkaset, katsovat ahkerimmat pilkkijat ja talvikalastajat yleensä jo jäätä kohti. Pikkuhiljaa aletaan miettiä, että missä ne minun pilkkihaalari, pillit ja kaira olikaan? Nehän täytyy kohta hakea "jemmaan", jotta pääsee pilkille. Talvikalastajat, jotka kalastavat verkolla, alkavat katsella, että verkot ovat kunnossa. Kyllä siellä kohta varmaan on jo järvinen jäässä, kun on ollut pakkasta.

Heti kun järvi jäätyy sen verra, että se juuri ja juuri kantaa, niin uterimmat pilkkijat istuvat pilkillä. Jos ei mitään muuta saisikaan niin ainakin raitista ulkoilmaa. Tai sitten jo menään niin hauraille jäille, että tiputaan jäihin. Mutta onhan jäänaskalit keksitty, vaan onko niitä kaikilla pilkkimiehillä ja naisilla?

Joka on oikea pilkkijä tai muuten vain tykkää kalasta ja talvikalastuksesta, on kyllä koko pakkastalvenkin kalalla, on se sitten pilkkimistä tai verkon laittamista jään alle.

Kotona emännät tietysti tekevät saaliista kalakukkoja ja muuta ruokaa melkein päälven ajan ja ylimääräiset kalat annetaan naapurille. Kunhan jäät vahvenevat, alkaa joka kunnassa olla pilkkikisoja ja tietysti joko suurimman kalan saanut on voittaja tai eniten kaloja saanut. Ja voittajan on tietysti helppo hymyillä ja kehua että kun oli semmoinen syötti ja hyvä kalapaikka, aina tuli ahventa kun pilkin laitto veteen. Sitten kevään tultua, on sama juttu kun syksyllä. Jäät alkavat ohentua. Taas saa lukea lehdestä, että joku on hukunut pilkkireissulla tai muuten vaan ajellessaan moottorikelkalla. Kun ei uskota, että jäät alkaa olla liian hauraita ja sinne ei oikeastaan olisi enää keuhalla asiaa kun jää menee puikkoihin ja tulee uveavantoja.

Kirj. ja kuva
Jaana Väisänen

Tiedotuksia jäsenille:

JÄSENYSEDUT

Sukuseuraan liittyvät uudet jäsenet saavat halutessaan suppean esipolvi-taulun sukuhaarastaan, kun ensimmäinen jäsenmaksu on maksettu sukuseuran tilille. Esipolvi-taulua varten tarvitaan riittävät tiedot vanhimmasta tiedosta olevasta esi-isästä eli nimi ja syntymäaika ja/tai - paikka niin tarkasti kuin mahdollista.

SUKUNEUVOSTON KOKOUKSET

Sukuneuvoston 73. kokous pidettiin 14.2.2015 Ravintola Huilissa Järvenpäässä.

Ennen kokousta sukuneuvosto tutustui Järvenpään seurakuntaopistolla sukukokoukselle varattuihin tiloihin ja hamotteli eri tapahtumien pitopaikat.

Kokouksen alussa vietimme hiljaisen hetken edesmenneen sukuneuvoston jäsenen Reijo Laukkasen muistolle.

Pia ja Risto Laukkanen osallistuivat Reijo Laukkasen siunaus – ja muistotilaisuuteen Lopella.

Sukuseuran jäsenmääräksi todettiin 800. Puolen vuoden aikana on sukuseuraan liittynyt kaksi uutta jäsentä. Eroa pyytäneitä oli 7 ja kuolleita 3 henkilöä.

Jäsenmaksunsa maksamatta jättäneitä oli 33.

Käsiteltiin edellisen vuoden toimintakertomus ja tilinpäätös.

Hyväksyttiin toimintasuunnitelmat ja talousarviot vuodelle 2015 ja seuraavalle kolmivuotiskaudelle sukukokoukselle esitettäväksi.

Sukuneuvosto päätti esittää sukukokoukselle, että sukuseuran jäsenmaksut pidettäisiin entisinä.

Seuraava sukukokous (2018) pidetään Itä-Suomessa.

Pielaveden sukuhaaran sukukirjan työstämistä edistetään sinnikkäästi. Aineisto on vielä vaatimatonta. Neuvoston jäsen Oskari Laukkanen on ottanut tähän mennessä kerätyn aineiston haltuunsa ja työstää sitä hiljalleen. Oskarille voi lähettää lisäaineistoa.

Vuoden 2015 sukukokousta on valmistellut työryhmä Taina Saarenpää (pj), Ansa Haapalainen, Anne-Marita Laukkanen ja Jarmo Laukkanen esittelivät ehdotukset sukujuhlan ohjelmasta, kustannuksista ja osallistujilta perittävistä maksuista. Nimettiin henkilöt, joille myönnetään suvun kunniakirja sukukokouksen yhteydessä. Lastenohjelmaa pyritään järjestämään tarpeen mukaan.

Laukkasten kotisivut päätettiin pitää ennallaan. Sivut pyritään päivittämään ja korjaamaan tarpeen mukaan.

Osoite: www.laukkaset.org

Sukuhaarojen kokouksista kerrotaan Laukkaset -lehdessä.

Lähetätkää kuvia ja kirjoituksia kokoontumisista.

Seuraavan sukulehden teemat vahvistettiin:

Kevät 2015: Sukukokous 2015 ja Laukkasten harrastukset 2000- luvulla. toivottiin erityisesti nuorten kirjoituksia lehteen.

Sukuneuvoston seuraava kokous on 27.6.2015 Järvenpäässä uuden sukuneuvoston järjestäytymiskokouksena.

OIKAISUT/KORJAUKSET

Laukkaset- lehden numero 2/2014

ss 24-26 Enon Laukkasten sihteerin etunimi on **Ritva**, ei Riitta.

Laukkasten sukuneuvosto 2012-2015

Risto Laukkanen

puheenjohtaja
Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
risto.laukkanen@elisanet.fi
0400 647 637

[Kesälahden sukuhaara](#)

Ansa Haapalainen

varapuheenjohtaja
Niittypolku 3 A 6, 79600 Joroinen
ansa.haapalainen@gmail.com
050 3270 601

[Juvan sukuhaara](#)

Oskari Laukkanen

rahastonhoitaja
Neularanta 4, 70780 Kuopio
oskari.laukkanen@rtrky.fi
0400 271 353

[Pielaveden sukuhaara](#)

Päiviö Turtiainen

sihteerin
Tyynelänkatu 8, 44200 Suolahti
paivioturtiainen@gmail.com
0400 857 005

[Kerimäen sukuhaara](#)

Anne-Marita Laukkanen

Kuusahaankatu 1 B 28, 45150 Kouvola
annemaritalaukkanen@gmail.com
040 7247 418

[Keiteleen sukuhaara](#)

Jarmo Laukkanen

Sajatie 513, 12630 Sajaniemi
jarmo.laukkanen@pp.inet.fi
0400 480 225

[Räisälän sukuhaara](#)

Pekka Laukkanen

Lehtoniementie 97 A 43, 70840 Kuopio
pekka.laukkanen@yahoo.fi
050 544 8400

[Kerimäen sukuhaara](#)

Pia Laukkanen

Lehtokatu 14, 40630 Jyväskylä
mariapia.laukkanen@gmail.com
014 690 611

[Kesälahden sukuhaara](#)

Rauni Laukkanen

Kainuunkatu 7 B 11, 87100 Kajaani
RL.Rauni@gmail.com
040 7273 250

[Kontokin sukuhaara](#)

Ritva Laukkanen

Vanamonkuja 2 B, 50120 Mikkeli
ritva.m.laukkanen@elisanet.fi
0400 510 241

[Juvan sukuhaara](#)

Veikko Laukkanen

Vanamonkuja 2 B, 50120 Mikkeli
veikko.laukkanen@elisanet.fi
0400 657 140

[Juvan sukuhaara](#)

Taina Saarenpää

Näätäkuja 3 B 11, 01480 Vantaa
taina.saarenpaa@netti.fi
040 580 8655

[Kiteen sukuhaara](#)

Jaana Väisänen

Saraheinäntie 3 A 1, 72400 Pielavesi
jaana-annikki@hotmail.fi
040 7565 221

[Räisälän sukuhaara](#)

Itella Green

Järvenpää kutsuu sukukokoukseen!
Tervetuloa